

sider over til at drive Baadfiskeri og Lode alle deres tidligere Klager mod Baaddene falde, idet de nu lige saa ivrigt bad om at maatte beholde dette Redskab, hvad der ikke udelukker, at en tilfredsstillende Ordning af Forholdet mellem Fiskeriet med Baad og med staaende Redskaber endnu kan frembyde Vanskelighed. Under den Vekselvirkning, som paa den nævnte Maade opstod, udviklede vort nuværende rige Fiskeri sig med forholdsvis stor Hurtighed. En saa at sige haandgribelig Forestilling herom gives ved et Blik paa den af Dr. Petersen i Beretning IV indeholdte Tabel over de i Frederikshavn hjemmehørende Ruttere, hvorefter disses Antal, der i 1876 var 41, jævnt voksede gennem de følgende Aar og i 1893, da Betænkningen afgaves, var naaet til 116, altsaa i kun 15 Aar til henimod det tredobbelte. En Ordning, der gik ud paa at give Beboerne af de et Vandareal tilgrænsende Kommuner Eneret eller Fortrinsret til at besidde dette, vilde aabne Vejen til atter at falde tilbage til Stagnation og Forsumpning.

Med Hensyn til Aalegaardsretten skal bemærkes følgende:

Ved Lovforslagets første Behandling faldt fra Ministerbænken saalydende Ytring (Sp. 928):

„Efter de vidtløftige Undersøgelser om Aalegaardsretten, som man her er kommen ind paa, kan jeg kun være tilfreds med det Standpunkt, som jeg har indtaget i det foreliggende Forslag, at jeg har genoptaget Bestemmelsen uforandret og ikke har forsøgt at gøre det bedre. Det har vist sig, ligesom det viste sig forrige Gang, da Fiskeriforholdene vare til Forhandling her i Tinget, at man er i allerhøjeste Grad uklar over, hvad Aalegaardsretten er eller ikke er.“

Uden at fælde nogen Dom over, hvorvidt det kan indrømmes, at der saavel ved Fiskerisagens Behandling i tidligere Samlinger og i indeværende ikke maatte være

opnaaet fuld Klarhed med Hensyn til Aalegaardsretten, har der i hvert Fald været Opfordring for Udvalget til at søge saa klart som muligt at belyse, hvad der henhører til dette for Fiskerbefolkningen saa særdeles betydningfulde Anliggende. I saa Henseende har der nu staaet flere Hjælpe midler til Raadighed end ved tidligere Lejligheder og navnlig en Literatur, der særlig har været rettet paa at belyse alt, hvad der vedkommer Aalegaardsretten.

Der sigtes her til en Række Afhandlinger i Dansk Fiskeriforenings Medlemsblad for 1892 om dette Tema af Fisker P. Billumsen, Medlem af Fiskerikommisjonen af 1873 og af Dansk Fiskeriforenings Bestyrelse, Højesteretsassessor Mourier, der som Sekretær ved Fiskerikommisjonen af 1873, hvis Formand Fiedler var, har staaet denne meget nær samt har skrevet en Række særdeles værdifulde Afhandlinger om den ældre Fiskerilovgivning i Tidsskrift for Fiskeri og sammes Fortsættelser, og af Overretsprokurator Leth, der har beriget Kundskaben om Aalens Biologi med den Sagtagelse, at den gule Aal og den blanke Aal ikke ere, hvad saavel Fiskerne som Videnskabsmændene hidtil havde troet, to forskellige Fisk, men den samme Fisk henholdsvis i Vækstdragt og Yngledragt.

Altsaa disse 3 Mænd, der alle maa betegnes som særlig sagtyndige paa Fiskerisagens Omraade, have gennem en Række Afhandlinger i Dansk Fiskeriforenings Medlemsblad for 1892 ført en Diskussion angaaende Aalegaardsretten, sammes Oprindelse, Væsen og Betydning samt rette Forsaaelse. Yderligere har Leth, hvem der af Dansk Fiskeriforenings Bestyrelse bevilgedes Understøttelse til en Rejse i Efteraaret 1894 for ved Selvsyn at gøre sig bekendt med Indretningen og Brugen af Aalegaarde, behandlet Sagen i sin Beretning til Bestyrelsen om denne Rejse, hvilken Beretning i Manuskript har været stillet til Ordførerens Raadighed, og endelig har Leth i en Afhandling af indeværende Aar i „Næstved